

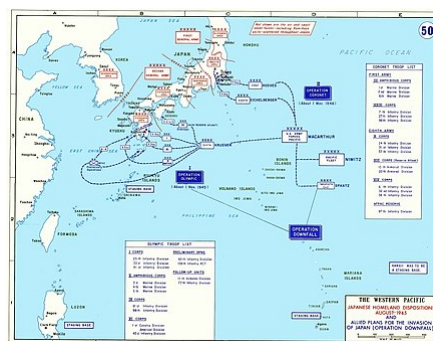
Operace Pád

W en.wikipedia.org/wiki/Operation_Downfall

„Invaze do Japonska“ předadresuje tady. Pro neúspěšné mongolské pokusy o invazi, viz Mongolské invaze do Japonska .

„Sovětská invaze do Japonska“ předadresuje tady. Pro sovětskou invazi do Mandžuska pod japonskou vládou, viz sovětská invaze do Mandžuska .

Operace Pád

Umístění pevninské Japonsko

Plánováno Před srpnem 1945

Plánováno

- Chester Nimitz
- Douglas MacArthur
- Sbor náčelníků štábů

Pod velením Douglas MacArthur

Objektivní Porazit Japonské impérium

Provedl Viz bitevní rozkazy

Výsledek Zrušeno po bezpodmínečné kapitulaci Japonska dne 15. srpna 1945

Ztráty Viz odhadované oběti

Japonská kampaň

Operace Downfall byla navrhovaným spojeneckým plánem invaze na japonské domovské ostrovy blízko konce druhé světové války . Plánovaná operace byla zrušena, když se Japonsko vzdalo po

atomovém bombardování Hirošimy a Nagasaki , sovětském vyhlášení války a invazi do Mandžuska .^[1] Operace měla dvě části: operaci Olympic a operaci Coronet. Operace Olympic, která měla začít v listopadu 1945, měla za úkol dobýt jižní třetinu nejjižnějšího hlavního japonského ostrova Kyūshū s nedávno dobytým ostrovem Okinawa .k použití jako odpočinková plocha. Začátkem roku 1946 měla přijít operace Coronet, plánovaná invaze na planinu Kantō poblíž Tokia na hlavním japonském ostrově Honšū . Letecké základny na Kyūshū zachycené v operaci Olympic by umožnily pozemní leteckou podporu pro operaci Coronet. Pokud by se Downfall uskutečnil, byla by to největší obojživelná operace v historii, která by překonala den D.^[2]

Japonská geografie učinila tento plán invaze zcela zřejmým i Japoncům; byli schopni přesně předvídat plány spojenecké invaze a podle toho upravit svůj obranný plán, operaci Ketsugō. Japonci plánovali totální obranu Kyūshū, přičemž v rezervě pro další obranné operace zbylo jen málo. Předpovědi obětí se značně lišily, ale byly extrémně vysoké. V závislosti na míře, do jaké by japonští civilisté invazi odolali, se odhady vyšplhaly na miliony spojeneckých obětí.

Plánování

Odpovědnost za plánování operace Downfall připadla americkým velitelům admirála flotily Chesteru Nimitzovi , armádnímu generálovi Douglasu MacArthurovi a sboru náčelníků štábů — admirálové flotily Ernestu Kingovi a Williamu D. Leahymu a generálům armády George Marshallovi a Hap Arnoldovi (posledně jmenovaný je velitelem vzdušných sil americké armády).

Nimitz, MacArthur a Leahy pořádají konferenci s FDR

V té době byl vývoj atomové bomby velmi přísně střeženým tajemstvím (o její existenci nevěděl ani tehdejší viceprezident Harry Truman , dokud se nestal prezidentem), které znalo jen několik vrcholných představitelů mimo projekt Manhattan (a Sovětský špionážní aparát, kterému se podařilo proniknout agenty do programu nebo z něj naverbovat agenty i přes přísné zabezpečení kolem něj) a prvotní plánování invaze do Japonska s jeho existencí nepočítalo. Jakmile byla atomová bomba k dispozici, generál Marshall si představil, že ji použije k podpoře invaze, pokud se podaří vyrobit dostatečné množství včas. [5]

Válka v Tichomoří nebyla pod vedením jediného vrchního velitele spojenců (C-in-C). Spojenecké velení bylo rozděleno do oblastí: například v roce 1945 byl Chester Nimitz spojeneckými oblastmi Tichého oceánu C-in-C , zatímco Douglas MacArthur byl vrchním velitelem spojeneckých sil v oblasti jihozápadního Pacifiku a admirál Louis Mountbatten byl vrchním velitelem spojeneckých sil, Velitelství pro jihovýchodní Asii . Jednotné velení bylo považováno za nezbytné pro invazi do Japonska. Meziútvárová rivalita o to, kdo by to měl být (námořnictvo Spojených států chtělo Nimitz, ale armáda Spojených státůchtěl MacArthur) byl tak vážný, že hrozil vykojením plánování. Nakonec námořnictvo částečně uznalo a MacArthur měl dostat úplné velení všech sil, pokud to okolnosti vyžadovaly.

Úvahy

Primárními úvahami, s nimiž se plánovači museli vypořádat, byl čas a ztráty – jak by mohli donutit Japonsko k co nejrychlejší kapitulaci s co nejmenším počtem spojeneckých obětí. Před první konferencí v Quebecu vytvořil společný kanadsko-britsko-americký plánovací tým plán („Ocenění a plán porážky Japonska“), který až do let 1947–48 nevolal po invazi na japonské domovské ostrovy. [7].[8] Americký sbor náčelníků štábů věřil, že prodlužování války v takovém rozsahu je nebezpečné pro národní morálku. Namísto toho se na konferenci v

Quebecu kombinovaní náčelníci štábů shodli, že Japonsko by mělo být donuceno ke kapitulaci ne více než jeden rok po kapitulaci Německa . [9][10]

Námořnictvo Spojených států naléhalo na použití blokády a vzdušné síly k vyvolání kapitulace Japonska. Navrhli operace k zachycení leteckých základen v nedaleké Šanghaji , Číně a Koreji , což by dalo letectvu armády Spojených států řadu předních leteckých základen, ze kterých by bombardovalo Japonsko do podrobení. [11] Armáda na druhé straně tvrdila, že taková strategie může „prodloužit válku donekonečna“ a zbytečně utrácet životy, a proto je invaze nezbytná. Podporovali montáž rozsáhlého útoku přímo proti japonské vlasti, s žádnou z vedlejších operací, které námořnictvo navrhovalo. Nakonec zvítězil pohled armády. [12]

Fyzicky si Japonsko vytvořilo impozantní cíl, vzdálený od ostatních pevnin a s velmi malým počtem pláží geograficky vhodných pro námořní invazi. Pouze Kyūshū (nejjižnější ostrov Japonska) a pláže roviny Kantō (jak jihozápadně, tak jihovýchodně od Tokia) byly realistickými invazními zónami. Spojenci se rozhodli zahájit dvoufázovou invazi. Operace Olympic by zaútočila na jižní Kyūshū. Vznikly by letecké základny, které by kryly operaci Coronet, útok na Tokijský záliv .

Předpoklady

Zatímco geografie Japonska byla známá, američtí vojenští plánovači museli odhadnout obranné síly, kterým budou čelit. Na základě zpravodajských informací dostupných na počátku roku 1945 jejich předpoklady zahrnovaly následující:

- "Že proti operacím v této oblasti se postaví nejen dostupné organizované vojenské síly Impéria, ale také fanaticky nepřátelské obyvatelstvo."
- "Že přibližně tři (3) nepřátelské divize budou zlikvidovány na jižním Kjúšú a další tři (3) na severním Kjúšú při zahájení olympijské operace."

- "To, že celkový počet nepřátelských sil proti operacím Kjúšú nepřekročí osm (8) až deset (10) divizí a že této úrovně bude rychle dosaženo."
- "Že přibližně dvacet jedna (21) nepřátelských divizí, včetně depotních divizí, bude na Honšú při zahájení [Coronet] a že čtrnáct (14) z těchto divizí může být zaměstnáno v oblasti Kanto Plain."
- "Že nepřítel může stáhnout své pozemní vzdušné síly na asijskou pevninu, aby se ochránil před našimi neutralizačními útoky. Že za takových okolností může v této oblasti shromáždit 2 000 až 2 500 letadel uplatňováním rigidní ekonomiky a že tato síla může operovat proti vylodění na Kjúšú postupováním přes vlast."

olympijský

Operace Olympic, invaze do Kyūshū, měla začít v „X-Day“, který byl naplánován na 1. listopadu 1945. Spojená spojenecká námořní armáda by byla největší, jaká kdy byla sestavena, včetně 42 letadlových lodí, 24 bitevních lodí a 400 torpédoborců a doprovod torpédoborců. Čtrnáct amerických divizí a „ekvivalent divize“ (dva plukovní bojové týmy) se měly zúčastnit počátečního vylodění. S využitím Okinawy jako základny by cílem bylo zmocnit se jižní části Kyūshū. Tato oblast by pak byla použita jako další bod k útoku na Honšú v operaci Coronet.

Operace Olympic byla plánována k útoku na jižní Japonsko.

Olympic měl také zahrnovat plán podvodu, známý jako operace Pastel. Pastel byl navržen tak, aby přesvědčil Japonce, že náčelníci odmítli myšlenku přímé invaze a místo toho se chystali pokusit se obklíčit a bombardovat Japonsko. To by vyžadovalo dobytí základen ve Formose, podél čínského pobřeží a v oblasti Žlutého moře.

Taktická letecká podpora měla být odpovědností páté , sedmé a třinácté letecké armády . Tito byli zodpovědní za útoky na japonská letiště a dopravní tepny na Kjúšú a jižním Honšú (např. tunel Kanmon) a za získání a udržení vzdušné převahy nad plážemi. Úkol strategického bombardování připadl na strategické letectvo Spojených států v Pacifiku (USASTAF) – formaci, která zahrnovala osmé a dvacáté letectvo, stejně jako britské tygří síly . USASTAF a Tiger Force měly zůstat aktivní prostřednictvím operace Coronet. Dvacáté letectvo měla pokračovat ve své roli hlavní spojenecké strategické bombardovací síly používané proti japonským domovským ostrovům, operující z letišť na Marianských ostrovech . Po skončení války v Evropě v květnu 1945 se také plánovalo přesunout některé skupiny těžkých bombardérů veteránské 8. letecké armády na letecké základny na Okinawě, aby v koordinaci s 20. provedly strategické nálety. ^[16] Osmá měla modernizovat své B-17 Flying Fortresses a B-24 Liberators na B-29 Superfortresses (skupina obdržela svůj první B-29 8. srpna 1945). ^[16]

Před hlavní invazí, pobřežní ostrovy Tanegashima , Yakushima , a Koshikijima ostrovy měly být vzat, počínaje X-5. Invaze na Okinawu prokázala hodnotu zřízení bezpečných kotvišť na dosah ruky pro lodě nepotřebné u vylod'ovacích pláží a pro lodě poškozené leteckým útokem.

Kyūshū měla být napadena šestou armádou Spojených států ve třech bodech: Miyazaki , Ariake a Kushikino . Pokud by na mapě Kyūshū byly nakresleny hodiny, tyto body by zhruba odpovídaly 4, 5 a 7 hodinám. Všechny 35 vylod'ovacích pláží bylo pojmenováno po automobilech: Austin , Buick , Cadillac a tak dále až po Stutz , Winton a Zephyr . ^[18] S jedním sboremplánovači invaze předpokládali, že Američané převyšují Japonce zhruba tři ku jedné. Na začátku roku 1945 bylo Miyazaki prakticky nebráněno, zatímco Ariake s dobrým blízkým přístavem bylo silně bráněno.

Cílem invaze nebylo dobýt celý ostrov, pouze jeho nejjižnější třetinu, jak naznačovala přerušovaná čára na mapě označená jako „obecná hranice severního postupu“. Jižní Kjúšú by poskytlo základnu a cennou leteckou základnu pro operaci Coronet.

Poté, co byl název Operation Olympic kompromitován tím, že byl rozeslán v nezabezpečeném kódu, byl přijat název Operation Majestic.

Coronet

Operace Coronet, invaze na Honšú v rovině Kantō jižně od hlavního města, měla začít v „Y-Day“, který byl předběžně naplánován na 1. března 1946. [19] Coronet by byl ještě větší než Olympic, s až 45 amerických divizí přiděleno jak pro počáteční vyloďení, tak pro následné. [20] (Invaze Overlord do Normandie , pro srovnání, nasadila při počátečním vyloďení 12 divizí.) V počáteční fázi by první armáda napadla pláž Kujūkuri na poloostrově Bosō , zatímco osmá armáda napadla Hiratsuku , v zálivu Sagami; tyto armády by mezi sebou tvořilo 25 divizí. [21]

Později by jako posily přistála následná síla až 20 dalších amerických divizí a až 5 nebo více divizí Britského společenství národů. [22].[23] Spojenecké síly by pak vyrazily na sever a do vnitrozemí, obklíčily Tokio a tlačily se směrem k Naganu.

Přemístění

Viz také: Rozkazy bitvy o pád

Olympic měl být vybaven prostředky již přítomnými v Pacifiku, včetně Britské tichomořské flotily , formace Commonwealthu , která zahrnovala nejméně osmnáct letadlových lodí (poskytujících 25 % spojeneckého letectva) a čtyři bitevní lodě.

Operace Coronet byla plánována na dobytí Tokia.

Tiger Force , společná jednotka dálkových bombardérů Commonwealthu , měla být převedena z jednotek RAF , RAAF , RCAF a RNZAF a personálu sloužícího u RAF Bomber Command v Evropě. V roce 1944 rané plánování navrhovalo sílu 500–1 000 letadel, včetně jednotek určených k tankování ze vzduchu . Plánování bylo později zmenšeno na 22 perutí a v době, kdy válka skončila, na 10 perutí: mezi 120 a 150 Avro Lancastery / Lincolny operujícími z leteckých základen na Okinawě. Tiger Force měla zahrnovat elitní 617. peruť, také známý jako „The Dambusters“, který prováděl speciální bombardovací operace.

Zpočátku američtí plánovači také neplánovali použít v operaci Downfall žádné neamerické spojenecké pozemní síly. Pokud by byly v rané fázi Olympicu potřeba posily, byly by odkloněny od amerických sil, které se shromažďovaly pro Coronet – kvůli čemuž mělo dojít k masivnímu přesunu jednotek z jihozápadního Pacifiku americké armády, Číny-Barmy- Indie a evropských velitelství . , mezi ostatními. Ty by zahrnovaly špičky války v Evropě, jako je americká první armáda (15 divizí) a osmá letecká armáda. Tyto přesuny by byly komplikovány současnou demobilizací a výměnou vysoce zkušeného personálu s dlouholetým působením, což by drasticky snížilo bojovou účinnost mnoha jednotek. Australská vláda požádala v rané fázi o zahrnutí pěchotní divize australské armády v první vlně (olympijské). [24] To bylo odmítnuto americkými veliteli a dokonce ani původní plány Coronetu podle amerického historika Johna Raye Skatese nepočítaly s tím, že by se jednotky z Commonwealthu nebo jiných spojeneckých armád v roce 1946 vylodily na pláni Kantō. [25] První oficiální „plány naznačovaly, že útočné, následné a záložní jednotky pocházejí z amerických sil“. [25]

V polovině roku 1945 – kdy se přepracovávaly plány na Coronet – mnoho dalších spojeneckých zemí podle Skatese „nabízelo pozemní síly a rozvinula se debata“ mezi politickými a vojenskými vůdci západních spojenců „o velikosti, misi, vybavení, a podporu těchto kontingentů“. [25] Po jednáních bylo rozhodnuto, že Coronet bude

zahrnovat společný sbor Commonwealthu , složený z pěších divizí z australské , britské a kanadské armády. Z těchto zemí, stejně jako z jiných částí Commonwealthu, by byly k dispozici posily. MacArthur však zablokoval návrhy na začlenění indické armády rozdělení kvůli rozdílům v jazyce, organizaci, složení, vybavení, výcviku a doktríně. [26].[27] Doporučil také, aby byl sbor organizován po vzoru amerického sboru, měl by používat pouze americké vybavení a logistiku a měl by trénovat v USA po dobu šesti měsíců před nasazením; tyto návrhy byly přijaty. [26] Britská vláda navrhl, že: Generálporučík Sir Charles Keightley by měl velet sboru Commonwealthu, kombinovanou flotilu Commonwealthu by měl vést viceadmirál Sir William Tennant , a že – vzhledem k tomu, že letecké jednotky Commonwealthu budou ovládány RAAF – velící letecký důstojník by měl být Australan. [28] Australská vláda však zpochybnila jmenování důstojníka bez zkušeností s bojem proti Japoncům, jako byl Keightley, a navrhl, aby byl jmenován generálporučík Leslie Morshead , Australan, který prováděl kampaně na Nové Guineji a Borneu . [29] Válka skončila dříve, než byly dokončeny podrobnosti o sboru.

Předpokládaný počáteční závazek

Úkon	olympijský [30]	Coronet [31]
Personál	705,556	1,171,646
Vozidla	136,812	222,514
Tuny nosnosti (doprava)	1,205,730 [32]	1,741,023
pěší divize	11	20
Námořní divize	3	3
Obrněné divize	0	2
Letecké skupiny	40	50 [32]

Údaje pro Coronet nezahrnují hodnoty pro okamžitou strategickou zálohu 3 divizí, stejně jako 17 divizní strategickou zálohu v USA a jakýchkoli silách Britů/Commonwealth.

Operace

Mezitím měli Japonci své vlastní plány. Zpočátku měli obavy z invaze v létě 1945. Bitva o Okinawu však trvala tak dlouho, že dospěli k závěru, že spojenci nebudou moci zahájit další operaci před sezónou tajfunu, během níž by počasí bylo příliš špatné. riskantní pro obojživelné operace. Japonská inteligence předpovídala poměrně blízko, kde k invazi dojde: jižní Kyūshū v Miyazaki, Ariake Bay a/nebo poloostrov Satsuma.

Zatímco Japonsko již nemělo realistické vyhlídky na vítězství ve válce, japonští vůdci věřili, že by náklady na invazi a okupaci domovských ostrovů mohly být příliš vysoké na to, aby je spojenci akceptovali, což by vedlo spíše k nějakému příměří než k úplné porážce.

Japonský plán na poražení invaze se jmenoval Operace Ketsugō (決号作戦, *ketsugō sakusen*) („Operace Codename Rozhodující“). Japonci plánovali zavázat celou populaci Japonska k odporu proti invazi a od června 1945 byla zahájena propagandistická kampaň volající po „Skvělé smrti jednoho sta milionů“. [34] Hlavním poselstvím kampaně „Skvělá smrt jednoho sta milionů“ bylo, že bylo „slavné zemřít za svatého císaře Japonska a každý Japonec, žena a dítě by měli zemřít pro císaře, když spojenci dorazí“. [34] I když to nebylo realistické,

Americké odhady síly japonských jednotek na Kyūshū k 9. červenci 1945

Americké odhady síly japonských jednotek na Kyūshū k 2. srpnu 1945

američtí i japonští důstojníci v té době předpovídali japonský počet mrtvých v milionech. ^[34] Od bitvy u Saipanu japonská propaganda zesilovala slávu vlastenecké smrti a líčila Američany jako nemilosrdné „bílé ďábly“. ^[35] Během bitvy o Okinawu nařídili japonští důstojníci civilistům neschopným bojovat, aby spáchali sebevraždu, než aby padli do amerických rukou. ^[36] Japonci tajně stavěli podzemní velitelství v Matsushiro v prefektuře Nagano, aby ukryli císaře a císařský generální štáb během invaze. Při plánování operace Ketsugo IGHQ přecenil sílu invazních sil: zatímco plán spojenecké invaze počítal s méně než 70 divizemi, Japonci očekávali až 90. ^[37]

Kamikadze

Admirál Matome Ugaki byl odvolán do Japonska v únoru 1945 a dostal velení Páté letecké flotily na Kyūshū. Pátá letecká flotila byla pověřena úkolem kamikadze útoků proti lodím zapojeným do invaze na Okinawu, operace Ten-Go , a začala cvičit piloty a sestavovat letadla pro obranu Kyūshū, prvního cíle invaze.

Japonská obrana se silně spoléhala na letadla *kamikadze* . Kromě stíhaček a bombardérů přeřadili do mise téměř všechny jejich trenéry. Více než 10 000 letadel bylo připraveno k použití v červenci (s více do října), stejně jako stovky nově postavených malých sebevražedných člunů k útokům na spojenecké lodě na moři.

Během bitvy o Okinawu zahájilo útoky až 2 000 letadel *kamikadze* a *dosáhlo přibližně jednoho zásahu na devět útoků*. Na Kyūshū kvůli příznivějším okolnostem (jako je terén, který by snížil radarovou výhodu spojenců, a dojem cvičných letadel ze dřeva a tkaniny do role kamikadze, kterou by spojenecké radarové systémy té doby jen obtížně detekovaly a trať), doufali, že to zvýší na jedna ku šesti tím, že zaplaví americkou obranu velkým množstvím *kamikadze* útoky během několika hodin. Japonci odhadovali, že letadla potopí více než 400 lodí; protože trénovali piloty, aby zaměřovali spíše transportní

lodě než nosiče a torpédoborce, byly by ztráty nepoměrně větší než na Okinawě. Jedna personální studie odhadovala, že *kamikadze* by před přistáním mohly zničit třetinu až polovinu invazních sil.

Admirál Ernest King , vrchní velitel amerického námořnictva, byl tak znepokojen ztrátami z útoků *kamikadze* , že on a další vyšší námořní důstojníci argumentovali pro zrušení operace Downfall a místo toho pokračovali v bombardování japonských měst a blokáde města. jídlo a zásoby, dokud se Japonci nevzdali. ^[39] Generál George Marshall však tvrdil, že vynucení kapitulace tímto způsobem může trvat několik let, pokud vůbec. ^[40] V souladu s tím Marshall a ministr námořnictva Spojených států Frank Knox dospěli k závěru, že Američané budou muset napadnout Japonsko, aby ukončili válku, bez ohledu na ztráty. ^[40]

Námořní síly

Navzdory otřesným škodám, které tato fáze války pohltila, bylo japonské císařské námořnictvo , tehdy organizované pod generálním velitelstvím námořnictva, rozhodnuto způsobit Spojencům co největší škody. Zbývající hlavní válečné lodě čítaly čtyři bitevní lodě (všechny poškozené), pět poškozených letadlových lodí, dva křižníky, 23 torpédoborců a 46 ponorek. ^[41] IJN však postrádala dostatek paliva pro další bojové lety svých hlavních lodí a místo toho plánovala použít svou protiletadlovou palebnou sílu k obraně námořních zařízení, zatímco kotví v přístavu. ^[41] Navzdory své neschopnosti provádět rozsáhlé operace flotily IJN stále udržovala flotilu tisíců válečných letadel a měla téměř 2 miliony personálu na Domovských ostrovech, což jí zajistilo velkou roli v nadcházející obranné operaci.

Kromě toho mělo Japonsko asi 100 trpasličích ponorek třídy Kōryū , 300 menších trpasličích ponorek třídy Kairyū , 120 pilotovaných torpéd Kaiten ^[41] a 2 412 sebevražedných motorových člunů Shin'yō

[42] Na rozdíl od větších lodí se u těchto spolu s torpédoborci a flotilovými ponorkami očekávala rozsáhlá akce na obranu břehů s cílem zničit asi 60 spojeneckých transportérů. [43]

Námořnictvo vycvičilo jednotku žabích mužů, kteří měli sloužit jako sebevražední atentátníci, Fukuryu. Měli být vyzbrojeni kontaktními výbušnými minami a měli se ponořit pod vyloďovací čluny a vyhodit je do povětří. Na mořském dně u každé potenciální invazní pláže byl ukotven inventář min pro jejich použití sebevražednými potápěči, přičemž bylo plánováno až 10 000 min. Před japonskou kapitulací bylo vycvičeno asi 1200 sebevražedných potápěčů. [44].[45]

Pozemní síly

Dvě obranné možnosti proti obojživelné invazi jsou silná obrana pláží a obrana do hloubky. Brzy ve válce (takový jak u Tarawa), Japonec zaměstnal silnou obranu na plážích s malou nebo žádnou pracovní silou v záloze, ale tato taktika se ukázala být zranitelná vůči předinvaznímu ozáření pobřeží. Později v Peleliu, Iwo Jimě a Okinawě změnili strategie a zakopali své síly v nejobhajitelnějším terénu.

Při obraně Kyūshū zaujali Japonci střední pozici s většinou svých obranných sil několik kilometrů ve vnitrozemí, dostatečně daleko, aby se vyhnuli úplnému vystavení námořnímu bombardování, ale dostatečně blízko, aby si Američané nemohli vytvořit bezpečnou oporu před zahájením útoku. jim. Protiofenzivní síly byly ještě dále vzadu, připraveny k pohybu proti největšímu výsadbku.

V březnu 1945 byla v Kjúšú pouze jedna bojová divize. Během příštích čtyř měsíců Imperial japonská armáda přesunula síly z Mandžuska, Koreje a severního Japonska, zatímco shromáždila další síly na místě. Do srpna měli 14 divizí a různé menší formace, včetně tří tankových brigád, celkem 900 000 mužů. [46] Japonci sice dokázali shromáždit nové vojáky, ale jejich vybavení bylo obtížnější. V srpnu měla japonská armáda ve vlasti ekvivalent 65 divizí, ale pouze dostatek vybavení pro 40 a munice pro 30. [47]

Japonci se formálně nerozhodli vsadit vše na výsledek bitvy u Kjúšú, ale soustředili svůj majetek do takové míry, že v záloze zbylo jen málo. Podle jednoho odhadu měly síly v Kjúšú 40 % veškeré munice na domovských ostrovech.

Kromě toho Japonci zorganizovali Volunteer Fighting Corps , který zahrnoval všechny zdravé muže ve věku 15 až 60 a ženy 17 až 40 pro celkem 28 milionů lidí, pro bojovou podporu a později bojové práce. Zbraně, výcvik a uniformy obecně chyběly: mnozí byli vyzbrojeni ničím lepším než zastaralými střelnými zbraněmi, molotovovými koktejly , dlouhými luky , meči, noži, bambusovými nebo dřevěnými kopími a dokonce kyji a obušky: očekávalo se, že si vystačí s tím, co mají. ^{[49].[50]} Jedna mobilizovaná středoškolačka, Yukiko Kasai, zjistila, že vydala šídlo a řekla: "I zabití jednoho amerického vojáka bude stačit... Musíte mířit na břicho ." ^[51] Očekávalo se, že budou sloužit jako „druhá obranná linie“ během invaze Spojenců a budou vést partyzánskou válku v městských oblastech a horách.

Japonské velení zamýšlelo organizovat svůj armádní personál podle následujícího plánu: ^[52]

Celkem mobilizováno: 3 150 000

Kjúšú – 900 000

Kanto (Tokio) – 950 000

Korea – 247 000

Pro rozhodující bitvu

Kjúšú – 990 000

Kantó – 1 280 000

Spojenecké přehodnocení operace Olympic

Vzdušné ohrožení

Americká vojenská rozvědka zpočátku odhadovala počet japonských letadel na zhruba 2500. ^[53] Zkušenosti z Okinawy byly pro USA špatné – téměř dvě oběti na životech a podobný počet zraněných na

let – a Kyūshū pravděpodobně bude horší. K útoku na lodě u Okinawy musela japonská letadla létat na velké vzdálenosti nad otevřenou vodou; aby zaútočili na lodě u Kyūshū, mohli letět po souši a poté na krátké vzdálenosti k vylod'ovacím flotilám. Postupně se rozvědka dozvěděla, že Japonci věnují všechna svá letadla *kamikadzemise* a přijetí účinných opatření k jejich zachování až do bitvy. Odhad armády v květnu byl 3 391 letadel; v červnu 4 862; v srpnu 5911. Červencový odhad námořnictva, opouštějící jakýkoli rozdíl mezi cvičným a bojovým letadlem, byl 8 750; v srpnu 10 290. [54] V době, kdy válka skončila, Japonci skutečně vlastnili na Domovských ostrovech asi 12 700 letadel, což byla zhruba polovina *kamikadze*. [55] Plány *Ketsu* pro Kyushu předpokládaly spáchání téměř 9 000 letadel v následujícím pořadí: [56]

- 140 průzkumných letadel k detekci přiblížení spojenecké flotily.
- 50 „zemních útočných letadel“, 50 hydroplánových bombardérů a 50 torpédových bombardérů pilotovaných vysoce vyškolenými piloty pro noční útoky na doprovod konvojů.
- 825 *kamikadze* námořnictva k útoku na vylod'ovací konvoje před jejich příletem u Kyūshū.
- 2 500 armádních letadel (konvenčních i sebevražedných) spolu s 2 900 námořními cvičnými letouny pro útoky *kamikadze* proti vylod'ovací flotile, která přilétala a kotvila (celkem 5 400).
- 2 000 bojovníků armády a námořnictva „vzdušné převahy“ pro doprovod *kamikadze* a ostřelování vylod'ovacích lodí.
- 330 bombardérů námořnictva pilotovaných vysoce vycvičenými piloty k útoku na spojeneckou bojovou jednotku, aby jí zabránili podporovat invazní konvoje.
- 100 transportních letadel s 1200 komandy pro nálet na americké letecké základny na Okinawě, po úspěchu dřívějších menších operací.

Japonci plánovali zapojit většinu svých vzdušných sil do akce do 10 dnů po příletu spojenecké flotily u Kyūshū. Doufali, že alespoň 15 až 20 % (nebo dokonce až polovina) amerických transportních lodí

bude před vyložením zničeno. [57] Strategický bombardovací průzkum Spojených států následně odhadl, že pokud by Japonci zvládli 5 000 bojových letů *kamikadze*, mohli potopit kolem 90 lodí a poškodit dalších 900, což je zhruba trojnásobek ztrát námořnictva na Okinawě. [58]

Spojenecké protikamikadze *přípravy* byly známé jako Big Blue Blanket. To zahrnovalo přidání více stíhacích perutí k nosičům místo torpédových a střemhlavých bombardérů a přeměnu B-17 na palubní radarové hlídky způsobem podobným dnešnímu AWACS. Nimitz naplánoval předinvazní fintu a poslal flotilu na invazní pláže několik týdnů před skutečnou invazí, aby vylákal Japonce na jejich jednosměrné lety, kteří by pak našli lodě nasázené protiletadlovými děly namísto cenné, zranitelné transporty.

Hlavní obrana proti japonským vzdušným útokům by pocházela z masivních stíhacích sil shromážděných na ostrovech Rjúkjú. Páté a sedmé letectvo americké armády a letecké jednotky americké námořní pěchoty se přesunuly na ostrovy ihned po invazi a síla vzduchu se zvyšovala v rámci přípravy na totální útok na Japonsko. V rámci přípravy na invazi začala před japonskou kapitulací letecká kampaň proti japonským letišťům a dopravním tepnám.

Pozemní ohrožení

Během dubna, května a června sledovaly spojenecké zpravodajské služby budování japonských pozemních sil, včetně pěti divizí přidáných ke Kjúšú, s velkým zájmem, ale také s jistou spokojeností, stále předpokládaly, že v listopadu bude celkový počet vojáků v Kjúšú asi 350 000. To se změnilo v červenci, kdy byly objeveny čtyři nové divize a naznačeny další. V srpnu jich bylo až 600 000 a dešifrování Magic identifikovalo devět divizí v jižním Kjúšú – trojnásobek očekávaného počtu a stále vážné podcenění skutečné japonské síly.

Odhadovaná síla vojsk na začátku července byla 350 000, [59] na začátku srpna vzrostla na 545 000. [60]

Zpravodajská odhalení o japonských přípravách na Kjúšú, která se objevila v polovině července, vyvolala silné rázové vlny jak v Pacifiku, tak ve Washingtonu. 29. července MacArthurův šéf zpravodajské služby, generálmajor Charles A. Willoughby, jako první poznamenal, že dubnový odhad počítal s japonskou schopností rozmístit na Kjúšú šest divízi s potenciálem rozmístit deset. "Těchto [šest] divízi se od té doby objevilo, jak bylo předpovězeno," poznamenal, "a konec není v dohledu." Pokud to nebude zaškrtnuto, hrozilo, že to "vyroste do bodu, kdy budeme útočit na poměr jedna (1) ku jedné (1), což není recept na vítězství."

V době kapitulace měli Japonci více než 735 000 vojáků buď na pozicích nebo v různých fázích nasazení na Kjúšú. Celková síla japonské armády na Domovských ostrovech činila 4 335 500, z toho 2 372 700 v armádě a 1 962 800 v námořnictvu. ^[63] Nahromadění japonských jednotek na Kjúšú vedlo americké válečné plánovače, především generála George Marshalla, k úvahám o drastických změnách Olympicu nebo jeho nahrazení jiným plánem invaze.

Chemické zbraně

Obavy z "Okinawy z jednoho konce Japonska na druhý" ^[64] povzbudily spojence, aby zvážili nekonvenční zbraně, včetně chemické války. Uvažovalo se o plošném chemickém boji proti japonské populaci ^[65] a potravinářským plodinám. ^[66] I když bylo vyrobeno velké množství plynové munice a byly nakresleny plány, je nepravděpodobné, že by byla použita. Richard B. Frank uvádí, že když se návrh dostal k Trumanovi v červnu 1945, vetoval použití chemických zbraní proti personálu; jejich použití proti plodinám však zůstalo v úvahu. Podle Edwarda J. Drea Strategické použití chemických zbraní v masivním měřítku nebylo vážně studováno ani navrženo žádným vysokým americkým vůdcem; spíše debatovali o *taktickém* použití chemických zbraní proti ohniskům japonského odporu. ^[67]

Ačkoli chemická válka byla zakázána Ženevským protokolem, ani Spojené státy ani Japonsko nebyly v té době signatářem. Zatímco USA slíbily, že nikdy nezahájí plynovou válku, Japonsko použilo plyn proti Číňanům dříve ve válce.

Strach z japonské odvety [použití chemických zbraní] se zmenšil, protože na konci války japonská schopnost dodávat plyn vzduchem nebo dálkovými zbraněmi téměř zmizela. V roce 1944 Ultra odhalilo, že Japonci pochybovali o své schopnosti odplatit používání plynu Spojenými státy. "Musí být přijata veškerá opatření, aby se nepříteli nedala záminka k použití plynu," byli varováni velitelé. Japonští vůdci byli tak vystrašení, že plánovali ignorovat izolované taktické použití plynu na domácích ostrovech americkými silami, protože se obávali eskalace.

— *Brusle*

Kromě použití proti lidem zvažovala americká armáda chemické útoky za účelem zabití úrody ve snaze vyhladovět Japonce k podrobení. Armáda začala experimentovat se sloučeninami k ničení plodin v dubnu 1944 a během jednoho roku zúžila více než 1 000 látek na devět slibných látek obsahujících fenoxycetové kyseliny. Jedna sloučenina označená jako LN-8 dopadla nejlépe v testech a šla do sériové výroby. Za nejúčinnější bylo považováno kapání nebo postřik herbicidu; test z července 1945 z bomby SPD Mark 2, původně vytvořené pro držení biologických zbraní, jako je antrax nebo ricin, praskla skořápka ve vzduchu, aby rozprášila chemické činidlo. V době, kdy válka skončila, se armáda stále snažila určit optimální výšku rozptylu, aby pokryla dostatečně širokou oblast. Ingredience v LN-8 a další testovaná sloučenina byly později použity k vytvoření Agent Orange, používaného během války ve Vietnamu.

Jaderné zbraně

Na Marshallův rozkaz se generálmajor John E. Hull zabýval taktickým použitím jaderných zbraní pro invazi na japonské domovské ostrovy i po svržení dvou strategických atomových bomb na Japonsko (Marshall si nemyslel, že Japonci okamžitě kapitulují). Plukovník Lyle E. Seeman oznámil, že do X-Day bude k dispozici nejméně sedm imploze plutoniových bomb typu Fat Man, které by mohly být svrženy na obranné síly. Seeman radil, že americké jednotky nevstupují do oblasti zasažené bombou po dobu „nejméně 48 hodin“; riziko jaderného spadu nebylo dobře pochopeno a tak krátká doba po detonaci by vystavila americké jednotky značné radiaci.

Ken Nichols , okresní inženýr Manhattanského inženýrského okresu , napsal, že na začátku srpna 1945 „[p]lánování invaze na hlavní japonské domovské ostrovy dosáhlo své závěrečné fáze, a pokud k vylodění skutečně došlo, mohl dodat asi patnáct atomových bomb na podporu vojáků.“ [72] Vzdušný výbuch 1 800–2 000 ft (550–610 m) nad zemí byl zvolen pro bombu (Hirošima), aby se dosáhlo maximálních účinků výbuchu a aby se minimalizovala zbytková radiace na zemi, jak se doufalo, že americké jednotky brzy obsadí město. [73]

Alternativní cíle

Plánovači společného štábu, berouce na vědomí rozsah, do kterého se Japonci soustředili na Kyūshū na úkor zbytku Japonska, zvažovali alternativní místa k invazi, jako je ostrov Šikoku , severní Honšū u Sendai nebo Ominato . Zvažovali také přeskočit předběžnou invazi a vydat se přímo do Tokia. Útok na severní Honšū by měl výhodu mnohem slabší obrany, ale měl tu nevýhodu, že by se vzdal pozemní letecké podpory (kromě B -29) z Okinawy .

Vyhledky na olympijské hry

Generál Douglas MacArthur odmítl jakoukoli potřebu změnit své plány:

Jsem si jist, že japonský vzdušný potenciál, o kterém jste informovali, že se hromadí v boji proti naší OLYMPIJSKÉ operaci, je značně přehnaný. ... Co se týče pohybu pozemních sil... nelituji... těžkých sil, které vám byly hlášeny na jižním Kjúšú. ... Podle mého názoru by nemělo být ani v nejmenším pomyšlení na změnu olympijského provozu.

Nicméně, admirál Ernest King , náčelník námořních operací, byl připravený postavit se proti postupu s invazí, se souhlasem admirála Nimitz, který by měl vypustil hlavní spor uvnitř vlády USA.

V tomto okamžiku by klíčová interakce pravděpodobně byla mezi Marshalllem a Trumanem. Existují pádné důkazy, že Marshall zůstal oddán invazi až 15. srpna. ... Ale zmírnit Marshallovu osobní oddanost invazi by bylo jeho pochopením, že civilní sankce obecně, a Trumanovy zvláště, jsou nepravděpodobné pro nákladnou invazi, která se již netěší konsensuální podpoře ozbrojených služeb.

sovětské záměry

Hlavní článek: Navrhovaná sovětská invaze na Hokkaidó

Američané nevěděli, že Sovětský svaz také zvažoval invazi na velký japonský ostrov Hokkaido do konce srpna 1945, [77] což by vyvíjelo tlak na spojence, aby jednali dříve než v listopadu.

V prvních letech druhé světové války Sověti plánovali vybudovat obrovské námořnictvo, aby dohnali západní svět . Německá invaze do Sovětského svazu v červnu 1941 si však vynutila pozastavení tohoto plánu: Sověti museli většinu svých zdrojů přeměřovat na boj s Němci a jejich spojenci, především na souši, po většinu války, takže jejich námořnictvo zůstalo relativně špatně vybavená. [78].[79].-V důsledku toho Spojené státy v rámci projektu Hula (1945) převedly asi 100 námořních plavidel ze 180 plánovaných do Sovětského svazu v rámci přípravy na plánovaný sovětský vstup do války proti Japonsku. Přenesená plavidla zahrnovala obojživelné útočné lodě .

Na konferenci v Jaltě (únor 1945) se spojenci dohodli, že Sovětský svaz zabere jižní část ostrova Sachalin , který Japonsko napadlo během rusko-japonské války v letech 1904–1905 a který Rusko postoupilo v r. Portsmouthská smlouva po válce (Sověti již ovládali severní část) a Kurilské ostrovy, které byly v roce 1875 přiděleny Japonsku v St. Petersburgské smlouvě . Na druhou stranu žádná dohoda nepředpokládala sovětskou účast na invazi do samotného Japonska.

Japonci měli na jižním Honšú a Kjúšú letadla *kamikadze* , která by byla proti operacím Olympic a Coronet. Není známo, do jaké míry se mohli postavit sovětskému vylodění na dalekém severu Japonska.

V navrhovaném plánu invaze měly sovětské síly přistát ve vzdáleném přístavu Rumoi a obsadit Hokkaido severně od linie z Rumoi do Kushiro .

Pro srovnávací účely bylo během bitvy o Okinawu (duben–červen 1945) nasazeno asi 1 300 lodí západních spojenců . Celkem bylo těžce poškozeno 368 lodí, včetně 120 obojživelných plavidel , a dalších 28, včetně 15 výsadkových lodí a 12 torpédoborců, bylo potopeno, většinou kamikadze . Sověti však měli méně než 400 lodí, z nichž většina nebyla vybavena pro obojživelný útok, když 8. srpna 1945 vyhlásili válku Japonsku [81].

Pro operaci Downfall americká armáda předpokládala, že bude vyžadovat více než 30 divizí pro úspěšnou invazi na japonské domovské ostrovy. Pro srovnání, Sovětský svaz měl k dispozici asi 11 divizí, což je srovnatelné se 14 divizemi, které USA odhadovaly, že by potřebovaly k invazi na jižní Kjúšú. Sovětská invaze na Kurilské ostrovy (18. srpna – 1. září 1945) proběhla po kapitulaci Japonska 15. srpna. Japonské síly na těchto ostrovech však vzdorovaly docela zuřivě, ačkoli některé z nich po japonské kapitulaci 15. srpna nebyly ochotny bojovat. V bitvě u Shumshu(18-23 srpna 1945), sovětská Rudá armáda měla 8821 vojáků, které nebyly podporovány tanky a bez zálohy z větších válečných lodí. Dobře zavedená japonská posádka měla 8 500 vojáků a postavila asi 77 tanků. Bitva trvala jeden den a po oficiální kapitulaci Japonska a posádky pokračovaly ještě čtyři menší bojové akce, během nichž útočící sovětské síly ztratily přes 516 vojáků a pět ze 16 vyloďovacích lodí (mnoho z nich dříve patřilo k US Navy a později byly předány Sovětskému svazu) japonskému pobřežnímu dělostřelectvu a Japonci ztratili přes 256 vojáků. Sovětské ztráty během bitvy u Shumshu dosáhly celkem 1 567 a Japonci utrpěli 1 018 obětí, což ze Shumshu činí jedinou bitvu v sovětsko-japonské válce v roce 1945, ve kterém sovětské ztráty převyšovaly ztráty Japonců, což je v příkrém rozporu s celkovým počtem sovětsko-japonských obětí v pozemních bojích v Mandžusku.

Během druhé světové války měli Japonci námořní základnu v Paramuširo na Kurilských ostrovech a několik základen na Hokkaidó. Vzhledem k tomu, že Japonsko a Sovětský svaz udržovaly až do sovětského vyhlášení války Japonsku v srpnu 1945 stav

obezřetné neutrality, japonští pozorovatelé sídlící na územích ovládaných Japonci v Mandžusku, Koreji, Sachalinu a Kurilských ostrovech neustále sledovali přístav Vladivostok a další námořní přístavy v Sovětském svazu.

Podle Thomase B. Allena a Normana Polmara Sověti pečlivě vypracovali podrobné plány invazí na Dálný východ, kromě toho, že vylodění na Hokkaidó „existovalo v detailech“ pouze ve Stalinově mysli a že bylo „nepravděpodobné, že by Stalin měl zájem na dobytí Mandžuska a dokonce i Hokkaidó. I kdyby chtěl získat co největší území v Asii, příliš se soustředil na vybudování předmostí v Evropě více než v Asii.“

Odhadované oběti

Protože američtí vojenští plánovači předpokládali, „že operacím v této oblasti budou bránit nejen dostupné organizované vojenské síly Impéria, ale také fanaticky nepřátelské obyvatelstvo“, [13] se předpokládalo, že ztráty jsou nevyhnutelné, ale nikdo nevěděl. s jistotou jak vysoko. Bylo provedeno několik odhadů, ale značně se lišily v číslech, předpokladech a účelech, které zahrnovaly obhajování invaze a oponování jí. Odhadované počty obětí se později staly klíčovým bodem v poválečné debatě o atomových bombách na Hirošimu a Nagasaki .

Dne 15. ledna 1945 americké armádní servisní síly vydaly dokument „Přesun armády Spojených států po porážce Německa“. V něm odhadují, že během 18měsíčního období po červnu 1945 (tedy do prosince 1946) by armáda musela každý měsíc poskytnout náhradu za 43 000 mrtvých a evakuovaných raněných. [84] Z analýzy plánu výměny a předpokládaných sil v zámořských divadlech vyplývá, že samotné armádní ztráty v těchto kategoriích, s výjimkou námořnictva a námořní pěchoty, by v první polovině roku 1947 činily přibližně 863 000, z nichž 267 000 bylo zabito. nebo chybí. [85] To rovněž vylučuje raněné, kteří by byli ošetřováni v divadle během počátečního období 30 dnů, později se rozšíří na 120 dnů.

V rámci přípravy na operaci Olympic, invazi na jižní Kjúšú, různé osobnosti a organizace odhadovaly počet obětí na základě terénu, síly a rozestavení známých japonských sil. Jak se však hlásila japonská síla na Domovských ostrovech stále stoupala a rostla japonská vojenská výkonnost, rostly i odhady obětí. ^[86] 1945 Sbor náčelníků štábů formálně přijal plánovací dokument, který na základě zkušeností z Evropy a Pacifiku uváděl řadu možných obětí. Ty se pohybovaly od 0,42 mrtvých a nezvěstných a 2,16 celkových obětí na 1 000 mužů za den v rámci „Evropské zkušenosti“ až po 1,95 mrtvých a nezvěstných a 7,45 celkových obětí na 1 000 mužů za den v rámci „Pacific Experience“. Toto hodnocení nezahrnovalo ani ztráty utrpěné po 90 dnech (američtí plánovači si představovali přechod na taktickou obranu do X+120 ^[88]), ani ztráty personálu na moři z japonských leteckých útoků. ^[89] K udržení tažení na Kjúšú plánovači odhadovali, že bude zapotřebí náhradní proud 100 000 mužů měsíčně, což je číslo dosažitelné i po částečné demobilizaci po porážce Německa. ^[86] Jak čas šel, další američtí vůdci udělali své vlastní odhady:

V dopise generálu Curtisi LeMayovi, když LeMay převzal velení sil B-29 na Guamu, generál Lauris Norstad LeMayovi řekl, že pokud dojde k invazi, bude to stát USA „půl milionu“ mrtvých. ^[90] V květnu štáb admirála Nimitz odhadl 49 000 amerických obětí během prvních 30 dnů operace Olympic, včetně 5 000 na moři. ^[91] Studie provedená štábem generála MacArthura v červnu odhadovala 23 000 amerických obětí během prvních 30 dnů olympijských her a 125 000 po 120 dnech, kdy bojovalo s předpokládanou japonskou silou 300 000 ^[92] (ve skutečnosti bylo na Kjúšú asi 917 000 japonských vojáků, ^[93]). Když tato čísla zpochybnil generál Marshall, MacArthur předložil revidovaný odhad 105 000, částečně odečtením zraněných mužů schopných vrátit se do služby. ^[94] Na konferenci s prezidentem Trumanem 18. června Marshall, který vzal bitvu o Luzon jako nejlepší model pro Olympic, se domníval, že Američané utrpí během prvních 30 dnů 31 000 obětí a nakonec 20 % japonských obětí, což odhadl by zahrnovala celou japonskou armádu. To znamenalo

celkem 70 000 amerických obětí v bitvě na Kjúšú podle červnové projekce 350 000 japonských obránců. ^[95] Admirál Leahy, na kterého udělala větší dojem bitva o Okinawu, si myslel, že americké síly utrpí 35% ztrátu (což znamená konečnou daň 268 000).^[96] Admirál King se domníval, že ztráty v prvních 30 dnech klesnou mezi Luzon a Okinawu, tj. mezi 31 000 a 41 000. ^[96] Z těchto odhadů pouze Nimitz's zahrnoval ztráty sil na moři, ačkoli kamikadze způsobily 1,78 úmrtí a podobný počet zraněných na pilota kamikadze v bitvě o Okinawu, ^[97] a transporty vojsk u Kyūshū by byly mnohem exponovanější. V červenci MacArthurův šéf zpravodajské služby, generálmajor Charles A. Willoughby, varoval před 210 000 až 280 000 bitevními ztrátami při tlačení k „stopové linii“ v jedné třetině cesty na Kjúšú. I při zaokrouhlení dolů na konzervativních 200 000 toto číslo znamenalo celkem téměř 500 000 ztrát ze všech příčin, z nichž se možná 50 000 mohlo vrátit do služby po lehké až střední péči. ^[98] Americká šestá armáda, formace pověřená prováděním hlavních pozemních bojů na Kjúšú, odhadla počet 394 859 obětí, které jsou natolik vážné, aby byly během prvních 120 dnů na Kjúšú trvale vyřazeny z nájezdů jednotek, což je stěží dost na to, aby se zabránilo předstižení. plánovaný náhradní proud. ^[99] Ministr války Henry L. Stimson prohlásil: „Podle mého názoru budeme muset projít ještě hořkejším konečným bojem než v Německu. Utrpíme ztráty způsobené takovou válkou a zanecháme japonské ostrovy ještě důkladněji zničené než bylo to v případě Německa.“ ^[100] Od dne D do dne VE utrpěli jen západní spojenci 766 294 obětí. ^[101] Studie, kterou pro Stimsonův štáb provedl William Shockley, odhaduje, že invaze do Japonska by stála 1,7–4 miliony amerických obětí, včetně 400 000–800 000 obětí a pět až deset milionů japonských obětí. Klíčovým předpokladem byla rozsáhlá účast civilistů na obraně Japonska. ^[3] Japonské vojenské směrnice nařídily popravu všech válečných zajatců zadržovaných, pokud by bylo Japonsko někdy napadeno. Ke konci války bylo v japonské vazbě asi 100 000 spojeneckých zajatců.

Mimo vládu hádali i dobře informovaní civilisté. Kyle Palmer, válečný zpravodaj listu Los Angeles Times , řekl, že do konce války zemře půl milionu až milion Američanů. Herbert Hoover v memorandech předložených Trumanovi a Stimsonovi také odhadoval 500 000 až 1 000 000 úmrtí, o nichž se věřilo, že jsou konzervativními odhady; není však známo, zda Hoover diskutoval o těchto konkrétních číslech na svých setkáních s Trumanem. Velitel armádní operační divize je považoval za „zcela příliš vysoké“ podle „našeho současného plánu tažení“.

Bitva o Okinawu byla jednou z nejkrvavějších v Pacifiku, s odhadovaným celkovým počtem přes 82 000 přímých obětí na obou stranách: 14 009 mrtvých spojenců a 77 417 japonských vojáků. ^[103] Spojenecké jednotky pro registraci hrobů napočítaly 110 071 mrtvých těl japonských vojáků, ale to zahrnovalo i odvedené Okinawany v japonských uniformách. ^[104] 149 425 Okinawanů bylo zabito, spáchalo sebevraždu nebo zmizelo, což byla polovina odhadovaného předválečného místního obyvatelstva 300 000. ^[103] Bitva měla za následek 72 000 amerických obětí za 82 dní, z nichž 12 510 bylo zabito nebo pohřšováno (toto číslo nezahrnuje několik tisíc amerických vojáků, kteří zemřeli po bitvě nepřímo, svými zraněními). Celý ostrov Okinawa má rozlohu 464 čtverečních mil (1 200 km²). Pokud by počet obětí USA během invaze do Japonska byl pouze o 5 % vyšší na jednotku plochy jako na Okinawě, USA by stále ztratily 297 000 vojáků (zabitých nebo nezvěstných).

Při vyhodnocování těchto odhadů, zejména odhadů založených na předpokládané síle japonských jednotek (jako je generál MacArthur), je důležité vzít v úvahu, co bylo v té době známo o stavu japonské obrany, stejně jako skutečný stav této obrany (MacArthurův štáb věřil, že japonská pracovní síla na Kjúšú je zhruba 300 000). ^[105] Téměř 500 000 medailí Purpurového srdce (udělovaných za bojové ztráty) bylo vyrobeno v očekávání obětí vyplývajících z invaze do Japonska; počet převýšil počet všech amerických vojenských obětí za 65 let po konci druhé světové války , včetně korejské a vietnamské

války. V roce 2003 bylo na skladě ještě 120 000 těchto medailí Purpurové srdce. ^[106] Zůstalo jich tolik, že bojové jednotky v Iráku a Afghánistánu byly schopny držet Purpurová srdce po ruce pro okamžité ocenění vojáků zraněných v poli. ^[106]

Dostupné vybavení pro obránce

Po kapitulaci a demobilizaci Japonska bylo obrovské množství válečného materiálu předáno americkým okupačním silám na japonských domovských ostrovech a v Jižní Koreji. Zatímco některé součty (zejména u položek, jako jsou meče a ruční zbraně) mohou být nepřesné kvůli problémům se sběrem a činností černého trhu, množství vojenského vybavení dostupného Japoncům na Domovských ostrovech a jejich okolí do srpna 1945 bylo zhruba takto:

Položka	Jednotka	Celkový počet
Dělostřelectvo (pod 40 mm)	každý	375,141
Dělostřelectvo (40–50 mm)	"	2,606
Dělostřelectvo (60–79 mm)	"	4,216
Dělostřelectvo (80–99 mm)	"	4,693
Dělostřelectvo (100 mm a více)	"	4,742
Dělostřelectvo (různé)	"	38,262
Dělostřelectvo (různé)	pouzdro	271
Kulometry, těžké a lehké	každý	178,097–186,680 ^[108]
Pistole a revolvery	"	247,125
Pušky a karabiny	"	2,232,505–2,468,665 ^[108]
Různé ruční zbraně	"	15,461
Obrněná vozidla	"	98
<u>Tankety</u>	"	633
Nádrže	"	5,286
Autobusy	"	20

Motocykly	"	481
Osobní vozy	"	6,421
Traktory	"	5,498
Nákladní auta	"	19,288
Různé motorová doprava	"	29,365
Jízdní kola, tříkolky	"	2,497
Přívěsy	"	6,756
Vagony	"	2,644
Různé nemotorovou dopravu	"	6,321

Zajat a odevzdán munice a vozidla japonské císařské armády a námořnictva v Japonsku a Jižní Koreji ^[107]

Umístění	Bojovník	Bombardér	Průzkum	Doprava	Trenér	jiný	Celkový
Honšú	2,906	1,259	707	1,626	2,180	284	8,962
Shikoku	199	31	13	214	142	32	631
Kjúšú	668	187	153	923	630	76	2,637
Hokkaido	101	35	131	151	36	0	454
Korea	188	46	147	14	309	258	962

Letadla japonské armády a námořnictva podle typu na domovských ostrovech a v Koreji ^[107]

	Číslo
Bitevní loď	4
Letadlová loď	5
Křižník	2
ničitel	23
Ponorka flotily (velká, střední, malá)	46
Trpasličí ponorka	393
Lidské torpédo	177
Sebevražedný člun	2,412

Japonské námořní jednotky na domovských

Viz také

- 1945 – Alternativní historický román od Roberta Conroye zobrazující Operation Downfall
- Hořící hora – Alternativní historický román Alfreda Coppela zobrazující operaci v důsledku neúspěšného projektu Manhattan
- Operace Sea Lion – Plánovaná německá invaze do Spojeného království
- Operace Unthinkable – britské plány na válku proti Sovětskému svazu

Reference

Poznámky

1. ^ Giangreco 2009 , str. xvi.
2. ^ MacArthur .
3. ^ Brusle , str. 18.
4. ^ Perret , citováno v: Silkett , s. 119
5. ^ Brusle , str. 55–57.
6. ^ Brusle , str. 37.
7. ^ Spector , s. 276–77.
8. ^ Porážka Japonska: Sbor náčelníků štábů a strategie v tichomořské válce , Charles F. Brower s. 59
9. ^ Sto let námořní síly: Námořnictvo USA, 1890–1990 , George W. Baer s. 240
10. ^ Brusle , str. 44–50.
11. ^ Brusle , str. 53–54.
12. ^ Giangreco 2009 , str. 40.
13. ^ Brusle , str. 160.
14. ^ Přejít nahoru na: ^{a b} "Podrobnosti dokumentu pro IRISNUM=00219137". *Index historie letectva*.
15. ^ Brusle , str. 184.

16. ^ Plážová organizace pro operaci proti Kjúšú; z COMPHIBSPAC OP Plán A11-45, 10. srpna 1945. Brusle , obrazová vložka.
17. ^ Giangreco 2009 , str. 169.
18. ^ Historie divize plánování, ASF sv. 6, část 1
19. ^ Giangreco 2009 , str. 168.
20. ^ Historie divize plánování, ASF sv. 6 část 1
21. ^ Giangreco 2009 , pp. 26, 62.
22. ^ Den , str. 297.
23. ^ Brusle , str. 230.
24. ^ Gavin Long, 1963, Oficiální historie. *Austrálie ve válce v letech 1939–1945* . Série 1 – Army, Volume VII – The Final Campaigns, 1st ed., Canberra, Australian War Memorial s. 549.
25. ^ Horner .
26. ^ US Army, Sixth Army Field Order 74, 28 July 1945 Archived
16 July 2022 at Wayback Machine Retrieved 6/11/2021
27. ^ Přejít nahoru na:^a ^b Combined Arms Research Laboratory:
Downfall Archived 2014-02-23 at the Wayback Machine p. 26,
Retrieved 3 March 2016
28. ^ Skates, p. 102.
29. ^ Dower 1986, pp. 246–47.
30. ^ Dower 1986, p. 299.
31. ^ Giangreco 2009, p. 62.
32. ^ Frank, pp. 184–85.
33. ^ Murray & Millet 2000, pp. 520–21.
34. ^ Giangreco 2009, p. 131.
35. ^ Giangreco 2009, p. 257.
36. ^ Zaloga, Steven (2011). Kamikaze: Japanese Special Attack Weapons 1944–45. Osprey Publishing. p. 43. ISBN 978-1849083539.
37. ^ Barton, Charles A. (1983). "Underwater Guerrillas". Proceedings. United States Naval Institute. 109 (8): 46–47
38. ^ Frank, p. 203.
39. ^ Frank, p. 176.
40. ^ Frank, p. 177.

41. ^ Frank, pp. 188–89.
42. ^ Bauer & Coox.
43. ^ Frank, p. 189.
44. ^ Frank, p. 206.
45. ^ Frank, pp. 209–10.
46. ^ Giangreco 2009, p. xviii.
47. ^ JM-85 pp. 18-21
48. ^ "OLYMPIC VS KETSU-GO". *www.ibiblio.org*. Retrieved 2023-02-24.
49. ^ Giangreco 2009, Appendix B..
50. ^ Ministry of Health and Welfare, 1964. Archived 2016-01-05 at the Wayback Machine Retrieved 21 July 2015.
51. ^ Burnham, Alexander (July 1, 1995). "Okinawa, Harry Truman, and the Atomic Bomb". *A National Journal of Literature & Discussion*. Vol. 71, no. #3. VQR. Retrieved March 17, 2017.
52. ^ Rogers, Paul (4 August 2005). "By any means necessary: the United States and Japan". *openDemocracy*. Retrieved 17 July 2018.
53. ^ Walsh, Liam (December 7, 2011). "World War II plan to poison Japanese crops revealed". *the Courier-Mail*. Australia. Retrieved October 10, 2015.
54. ^ Skates, p. 84.
55. ^ Skates, p. 97.
56. ^ Trevithick, Joseph (10 June 2016). "America Nearly Attacked Japan With Chemical Weapons in 1945". *War is Boring.com*. Archived from the original on 7 September 2016. Retrieved 11 June 2016.
57. ^ Frank, pp. 312–13.
58. ^ Nichols, p. 201.
59. ^ Nichols, pp. 175, 198, 223.
60. ^ Frank, pp. 273–74.
61. ^ Frank, pp. 274–75.
62. ^ Frank, p. 357.

63. ^ Frank, Richard B. (2007). "Ketsu Go". In Hasegawa, Tsuyoshi (ed.). *The End of the Pacific War: Reappraisals*. p. 89. ISBN 978-0-80475427-9.
64. ^ Japanese Defence: The Search for Political Power. Allen & Unwin. pp. 48–60.
65. ^ Allen & Polmar 1995, pp. 180–185.
66. ^ Jane's Fighting Ships of World War II. Random House. pp. 180–85.
67. ^ Allen & Polmar 1995, pp. 115–120.
68. ^ Allen & Polmar 1995, pp. 168–175.
69. ^ History of Planning division, ASF. Part 8, pp. 372-374, 391
70. ^ Jump up to: ^a ^b ^c Giangreco 2009.
71. ^ Giangreco 2009, p. 157.
72. ^ Coffey, p. 474.
73. ^ Frank, p. 137.
74. ^ Frank, pp. 137–38.
75. ^ Frank, p. 93.
76. ^ Frank, p. 138.
77. ^ Frank, pp. 140–41.
78. ^ Jump up to: ^a ^b Frank, p. 142.
79. ^ Frank, p. 182.
80. ^ Giangreco 2009, p. 47.
81. ^ Giangreco 2009, p. 104.
82. ^ Frank, p. 122.
83. ^ Jump up to: ^a ^b Okinawa Prefecture. *The Cornerstone of Peace: Number of Names Inscribed*. <http://www.pref.okinawa.jp/site/kodomo/heiwadanjo/heiwa/7812.html> (accessed February 4, 2017)
84. ^ SSgt Rudy R. Frame Jr. "*Okinawa: The Final Great Battle of World War II* | *Marine Corps Gazette*". *Mca-marines.org*. Archived from the original on 2013-12-14. Retrieved 2013-12-04.

85. ^ [Jump up to:](#) ^{[a](#)} ^{[b](#)} ^{[c](#)} *Final report: progress of demobilization of the Japanese Armed Forces, 30 December 1946 Part 2*, Supreme Command of the Allied Powers, p. 49, archived from *the original* on 5 January 2016, retrieved 26 December 2015
86. ^ [Jump up to:](#) ^{[a](#)} ^{[b](#)} *Giangreco 2009*, p. 165.

Bibliography

- Allen, Thomas B.; Polmar, Norman (1995). *Code-Name Downfall: The Secret Plan to Invade Japan-And Why Truman Dropped the Bomb*. New York: Simon & Schuster. ISBN 978-0684804064.
- Bauer, Jack; Coox, Alvin D. (August 1965). "Olympic vs Ketsu-Go". *Marine Corps Gazette*. **49** (8).
- Coffey, Thomas M. (1988). *Iron Eagle: The Turbulent Life of General Curtis LeMay*. New York: Avon Books. ISBN 978-0-380-70480-4.
- Day, David (1992). *Reluctant Nation: Australia and the Allied Defeat of Japan, 1942–1945*. New York: Oxford University Press. ISBN 978-0-19-553242-5.
- Drea, Edward J. (1998). "Japanese Preparations for the Defense of the Homeland & Intelligence Forecasting for the Invasion of Japan". In *the Service of the Emperor: Essays on the Imperial Japanese Army*. Nebraska: University of Nebraska Press. ISBN 978-0-8032-1708-9.
- Feifer, George (2001). *The Battle of Okinawa: The Blood and the Bomb*. Guilford, CT: The Lyons Press. ISBN 978-1-58574-215-8.
- Frank, Richard B. (1999). *Downfall: The End of the Imperial Japanese Empire*. New York: Random House. ISBN 978-0-679-41424-7.
- Giangreco, Dennis M. (2009). *Hell to Pay: Operation Downfall and the Invasion of Japan, 1945–1947*. Annapolis, MD: Naval Institute Press. ISBN 978-1-59114-316-1.

- ———; Moore, Kathryn (December 1, 2003). "Are New Purple Hearts Being Manufactured to Meet the Demand?". History News Network. Retrieved December 4, 2006.
- Glantz, David (Spring 1995). "The Soviet Invasion of Japan". *Quarterly Journal of Military History*. 7 (3).
- Horner, David (1982). *High Command*. Sydney: Allen & Unwin. ISBN 978-0-86861-076-4.
- MacEachin, Douglas J. (December 1998). "The Final Months of the War With Japan: Signals Intelligence, U.S. Invasion Planning, and the A-Bomb Decision". CIA Center for the Study of Intelligence. Archived from the original on June 12, 2007. Retrieved October 4, 2007.
- Murray, Williamson; Millet, Alan (2000). A War To Be Won. Belknap Press. ISBN 0674006801.
- Nichols, Kenneth (1987). *The Road to Trinity: A Personal Account of How America's Nuclear Policies Were Made*. New York: Morrow. ISBN 978-0-688-06910-0.
- Perret, Geoffrey (1991). There's A War to be Won. New York: Random House. ISBN 9780394578316.
- Silkett, Wayne A (1994). "Downfall: The Invasion that Never Was" (PDF) (Autumn). Retrieved September 5, 2012.
- Skates, John Ray (1994). The Invasion of Japan: Alternative to the Bomb. Columbia, SC: University of South Carolina Press. ISBN 978-0-87249-972-0.
- Spector, Ronald H. (1985). Eagle Against the Sun: The American War with Japan. Random House. ISBN 978-0-394-74101-7.
- Sutherland, Richard K.; et al. (28 May 1945). "Downfall": Strategic Plan for Operations in the Japanese Archipelago" (PDF). Retrieved September 11, 2021 – via ABCM Education.
- Thomas, Evan (March 2007). "The Last Kamikaze". *World War II Magazine*: 28.
- Tillman, Barrett (2007). LeMay. New York: Palgrave Macmillan. p. 224. ISBN 978-1-4039-7135-7.

- *"XIII 'Downfall'". Reports of General MacArthur: the Campaigns of MacArthur in the Pacific. Vol. 1. Facsimile. 1994. LCCN 66-60005. Retrieved 26 January 2023.*

External links

- Allen, Thomas B., "Operation Downfall". Houghton Mifflin Reader's Companion to Military History.
- ——— (16 February 1998), Operation Downfall: US Plans and Japanese Counter-measures (transcript), US Army Command and General Staff College.
- Hoyt, Austin, American Experience: Victory in the Pacific Archived 2010-04-12 at the Wayback Machine; PBS documentary.
- Japanese Monograph No. 23, "Waiting for the invasion" (notes on Japanese preparations for an American invasion)
- Pearlman, Michael D., "Unconditional Surrender, Demobilization, and the Atomic Bomb"; Combat Studies Institute, U.S. Army Command and General Staff College, 1996.
- White, HV, The Japanese Plans for the Defense of Kyushu; 31 December 1945 (link to PDF), OCLC.

Cold War

Authority control: National libraries

- Israel
2
- United States
2